

ΝΤΕΦΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

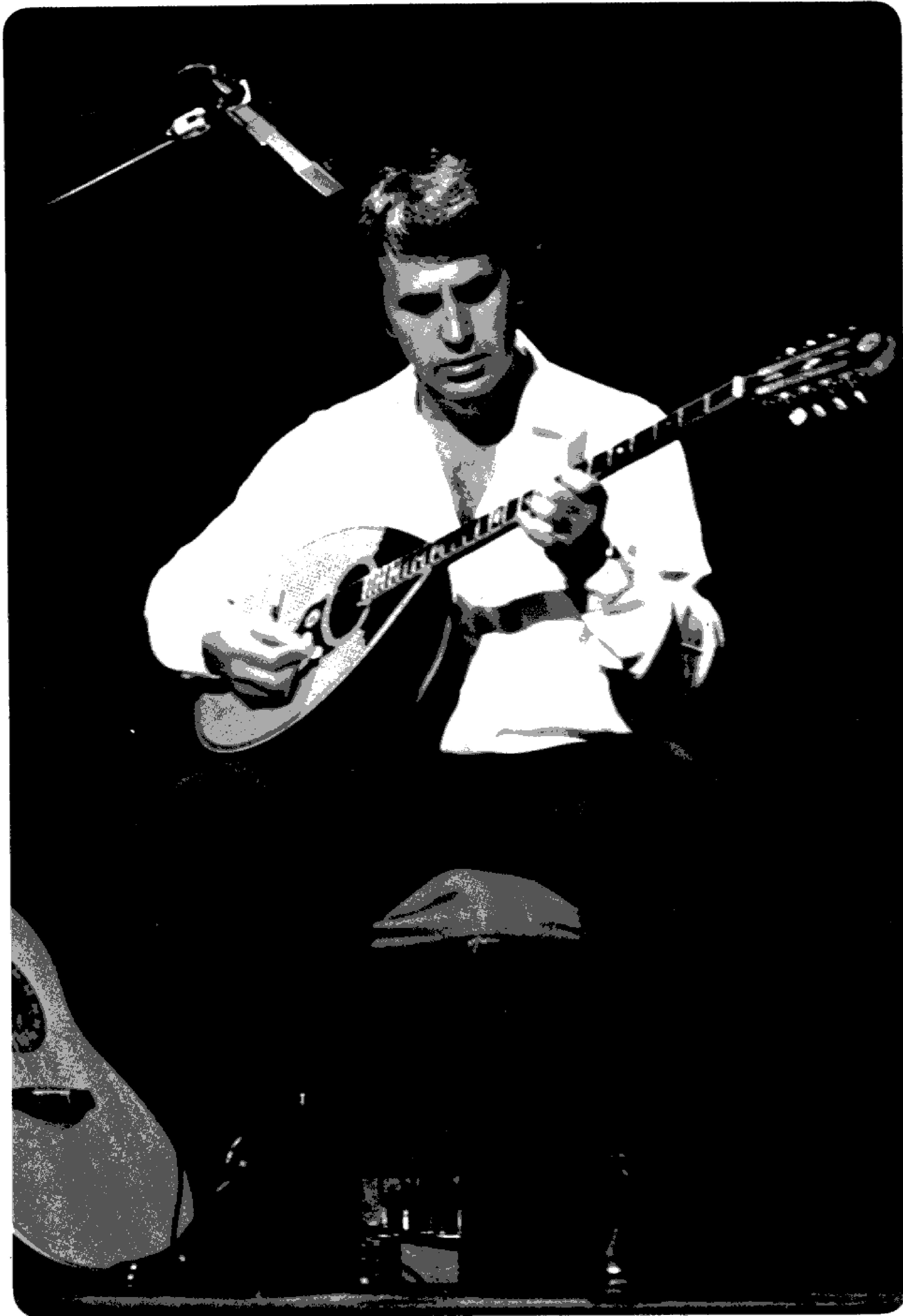
- ΛΑΪΚΑ ΚΕΝΤΡΑ
- Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
- Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ
- ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ
- Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ

- Ο ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
- Ο ΕΥΡΩΕΛΑΦΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
- ΤΖΑΚ ΚΕΡΟΥΑΚ
- ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ
- ΜΠΟΥΖΟΥΚΙ ή ΤΕΤΡΑΦΩΝΟ;

ΑΚΗ ΠΑΝΟΥ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΑ ΠΩ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ

Οι δίσκοι που σηματοδοτούν την εποχή μας

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ - Κ. ΤΡΙΠΟΛΙΤΗ
ΕΠΙΒΑΤΗΣ
με την ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΖΟΡΜΠΑΛΑ

ΣΤ. ΚΡΑΟΥΝΑΚΗ - Κ. ΤΡΙΠΟΛΙΤΗ
ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΑ ΧΕΙΛΙΑ
ερμηνεύει η ΒΙΚΥ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΝΑΣΙΟΥ
ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ
με τον ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΥΤΡΑ

Δ. ΜΟΥΤΣΗ - Κ. ΤΡΙΠΟΛΙΤΗ
ΦΡΑΓΜΑ
Σ. ΜΠΕΛΛΟΥ - Δ. ΜΟΥΤΣΗΣ
και Λ. ΚΗΛΑΗΔΟΝΗΣ - ΑΛΚ. ΠΡΩΤΟΥΨΑΛΤΗ

ΑΡΛΕΤΑ
ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΟ ΜΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ΤΑ ΜΠΑΡΑΚΙΑ
μια παραγωγή του ΔΙΟΝΥΣΗ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΤΣΗ
ΑΠΟΠΕΙΡΑ
με την ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΜΑΝΟΥ

Λ. ΠΛΑΤΩΝΟΣ - Μ. ΚΡΙΕΖΗ
ΣΑΜΠΟΤΑΖ
ΣΑΒΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΜΙΔΑΣ

ΗΛΙΑ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ
οι μεγάλες επιτυχίες του ΗΛ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
με την Χορωδία Κακίτση.

και:
ένα σημαντικό έργο
ΣΤΑΜΑΤΗ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗ
ΚΥΡΙΕ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ένα λαϊκό ορατόριο
με τον Γ. ΚΟΥΤΡΑ και την Ε. ΒΙΤΑΛΗ

η μεγάλη φετεινή επιτυχία
ΓΛΥΚΕΡΙΑ
ΣΜΥΡΝΕ·Ι·ΚΑ

ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΗ
ΚΟΜΠΑΝΙΑ
μια παραγωγή του ΔΙΟΝΥΣΗ
ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΙΩΤΑ ΒΕΗ
στα δημοτικά της

LYRA

ΝΤΕΦΙ

**ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ**

ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 6449.105
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

**ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ**
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ

ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308

ΤΕΥΧΟΣ 1

1982

ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

Για αναδημοσίευση κειμένων-σχεδίων
και φωτογραφιών από το ΝΤΕΦΙ
απαιτείται άδεια από τον εκδότη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΥΣΗ ΑΝΑΓΚΗΣ	1
ΣΧΟΛΙΑ	4-12
Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ	14-16
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	17-21
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	22-23
ΛΑ·Ι·ΚΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ	24-27
Ο ΕΥΡΩΕΛΑΦΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ	28-32
ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Δ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ	33
ΜΠΟΥΖΟΥΚΙ Η ΤΕΤΡΑΦΩΝΟ; ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ	34-36
ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΙΣΙΝ ΕΣΧΑΤΟΙ	37-38
ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ	39
Ο ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ	40-45
Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ (συνέντευξη)	46-48
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ	49-53
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ	54-55
ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΝΟΤΕΣ	56-57
ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	58-59
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	60-66
ΤΖΑΚ ΚΕΡΟΥΑΚ 1922-1969	67-72

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο 1.200 δρχ.
Για έξη μήνες 600 δρχ.
Επιχειρήσεις 2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων 900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:

Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

Η φωτογραφία από τη ΖΙΤΣΑ στο εξώφυλλο είναι του Σ.ΕΛΛΗΝΙΑΔΗ.

Οι μουσικοί είναι οι:

Μάνθος Σταυρόπουλος (ντέφι), Φώτης Αθανασιάδης (κλαρίνο),
Βασίλης Αθανασιάδης (λαουτο-κιθάρα), Αχιλλέας Δήμου (βιολί)

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ACBA)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ACBA)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ACBA)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ACBA)

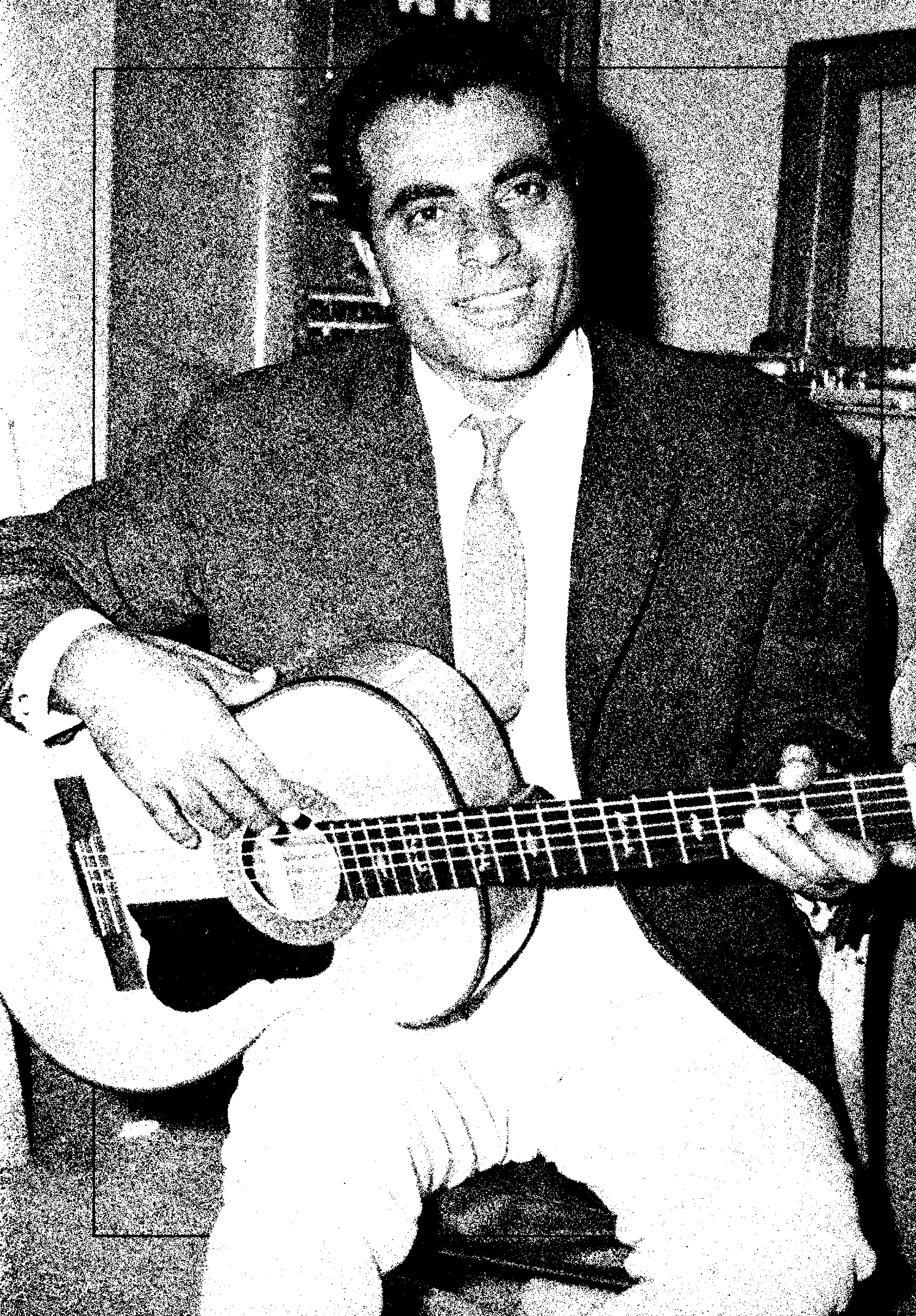
ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ

του Γιώργου Κοντογιάννη

Ο Στέλιος Καζαντζίδης είναι ο καλύτερος Έλληνας τραγουδιστής εδώ και 30 χρόνια. Είναι πρώτος σε δημοτικότητα, πρώτος σε πωλήσεις δίσκων, πρώτος σ' όλα.

Παρ' όλα αυτά, εδώ και λίγα χρόνια μιλάμε για ανακάλυψη του Καζαντζίδη! Πράγματι πρόκειται για ένα είδος ανακάλυψης ή μάλλον παραδοχής του από ένα κοινό, που τον ήξερε μεν, αλλά όχι μόνο δεν άκουγε τα τραγούδια του, αλλά αισθανόταν και αλλεργία μόλις κανένας ταξιτζής, λόγου χάρη, έβαζε Καζαντζίδη στο ραδιόφωνο ή στο κασετόφωνό του.

Το κοινό αυτό ταξικά δεν είναι βέβαια προσδιορισμένο, αλλά χοντρικά μπορούμε να πούμε ότι πρόκειται για αστικό κοινό και διανοούμενους, για ανθρώπους που δεν έχουν «μυηθεί» λόγω τοπικής και κοινωνικής προέλευσης στο δημοτικό και το λαϊκό τραγούδι και συνεπώς καλά κάνουν ως τώρα και δεν ήθεκαν ν' ακούσουν Καζαντζίδη. Ήταν ξένη μουσική γι αυτούς και καθόλου εύπεπτη.

Στον κόσμο αυτόν πρέπει να προστεθεί και μια μερίδα ανθρώπων λαϊκής καταγωγής, που ανέβηκαν κανά δυό κοινωνικά σκαλοπάτια, πλακωθήκαν στο Χατζιδάκι, στο «Νέο Κύμα» ή στο «πολιτικό» λεγόμενο «έντεχνο» τραγούδι και δεν γουστάρουν λαϊκό γιατί θυμίζει τη μιζέρια της καταγωγής τους.

Αυτοί λοιπόν τώρα - ή πιο σωστά: ένα μέρος απ' αυτούς - ανακάλυψαν τον Καζαντζίδη. (Πρέπει να είναι κανείς τουλάχιστον κωφάλαλος για να μην καταλάβει πόσο μεγάλος τραγουδιστής είναι ο Καζαντζίδης). Μέσα απ' αυτούς είναι σε μεγάλο βαθμό και η κατεστημένη ηγεσία της κουλτούρας μας. Είναι δηλαδή συγγραφείς, καλλιτέχνες, εκδότες, στα ραδιόφωνα, στις τηλεοράσεις, στις εταιρείες δίσκων και γενικά σ' όλα τα κόλπα. Και ενώ ως τώρα ο Καζαντζίδης ήταν κομμένος απ' όλα αυτά (για 30 χρόνια, όχι αστεία) άρχισε ήδη να συζητιέται και πολύ λίγο να παίζεται και μάλιστα κάτω από μια ορισμένη αντίληψη.

Το καταπληκτικό είναι ότι άνθρωποι που μέχρι πρότινος δεν τον γούσταραν καθόλου τώρα ψάχνουν νά βρούν επιχειρήματα για να τον υπερασπιστούν θεωρητικά, αλλά δεν πρόκειται να το καταφέρουν και πολύ εύκολα γιατί αν ως τώρα ο Καζαντζίδης ήταν «θαμμένος» οφείλεται στο ότι οι «μορφωμένοι», δηλαδή από γυμνάσιο και πάνω, που είχαν τα διάφορα πόστα και θα μπορούσαν να τον βάλουν στα ραδιοτηλεοπτικά κανάλια και να τον υπερασπιστούν θεωρητικά δεν είχαν καμμιά ουσιαστική καλλιτεχνική επαφή μαζί του. Τα άλλα εκατομμύρια του λαού που άκουγαν Καζαντζίδη ούτε εκπομπές είχαν, ούτε «μόρφωση» κανένα «αχ»! έβγαине μόνο μέσα από τα στήθια τους κι αυτό τάλεγε — ή δεν τάλεγε — όλα.

«Ωραία, λοιπόν», θα πει κανείς. «Να που ήρθε η ώρα να μπουν τα πράγματα στη θέση τους». Δεν πρόκειται όμως περί αυτού, δυστυχώς. Τα πράγματα κινδυνεύουν να βγουν απ' την θέση τους. Γιατί αυτοί που «αναγνώρισαν» τώρα τον Καζαντζίδη έχει αρχίσει να φαίνεται καθαρά ότι πάνε να τον φέρουν στα μέτρα τους.

Το κυριώτερο απ' όλα: πάνε να απομονώσουν τον Καζαντζίδη απ' τον κόσμο του. Λένε «ωραία φωνή ο Καζαντζίδης, αλλά τα τραγούδια του, βρε παιδί μου, απαίσια»... Εκτός που δεν είναι απαίσια, εκτός που δεν ξέρουν — όλοι αυτοί — παρά ελάχιστα από 3000 τραγούδια που έχει πει σε δίσκους ο Καζαντζίδης, αγνοούν το βασικότερο: ότι ο Καζαντζίδης ΕΙΝΑΙ αυτά τα τραγούδια που έχει πει. Αυτός είναι ο Καζαντζίδης, αυτός είναι ο κόσμος του. Χωρίς αυτά τα συγκεκριμένα τραγούδια, τα κέντρα που έπαιξε, τις ορχήστρες, τη μάνα του, τους φίλους του και όλα αυτά με τα οποία έζησε δεν είναι ο Καζαντζίδης. Είναι κάποιος άλλος, άγνωστος μας και άσχετος σαν ένα τέλειο μηχανήμα YAMAHA, που παράγει τον τέλειο ήχο. Τι μας ενδιαφέρει όμως εμάς αυτό; Ηλεκτρονικοί είμαστε ή εραστές του τραγουδιού;

Αυτές, χοντρικά, οι αντιλήψεις είναι πιθανότατα και οι αιτίες για τις οποίες η εκπομπή του Καζαντζίδη που μεταδόθηκε από την ΕΡΤ τον περασμένο Δεκέμβρη δεν πέτυχε.

Πήγαν να βγάλουν τον Καζαντζίδη πολιτικοποιημένο, χοντροκομμένα πολιτικοποιημένο, ενώ το σωστό είναι ότι τα τραγούδια του έχουν σαφώς κάποιο πολιτικό περιεχόμενο, αλλά με λεπτές αποχρώσεις και με πολλές και αντιφατικές διαστάσεις.

Εικονογράφησαν όλη αυτή την παρουσίαση με σκηνές απ' την αγορά και με εργατικούς ανθρώπους (που βέβαια πράγματι αγαπούν τον Καζαντζίδη, αλλά δεν μπορούν εύκολα να πουν γιατί) με κομμάτια από παλιές ελληνικές ταινίες (που τάχουμε ξαναδεί), μ' ένα μέτριο συγκρότημα που έπαιξε μόνο ένα τραγούδι ζωντανό και με την παρουσία του ίδιου του τραγουδιστή, προλεταριοποιημένου, μ' ανοιχτό πουκάμισο και ύφος διαμαρτυρίας (ας θυμηθούμε πρὶν πέντε χρόνια τι ωραίος που ήταν στην TV με το βελούδινο κοστούμι και την γραβάτα του, τον Νικολόπουλο, τον Κόρο και τον Σούκα δίπλα του και το ωραίο, μελαγχολικό χαμόγελο στο πρόσωπο του ανθρώπου που τραγουδάει ανάμεσα, μάλιστα, σε δικούς του ανθρώπους).

Τα τραγούδια που διάλεξαν (ποιοί να τα διάλεξαν άραγε;) δεν ήταν αντιπροσωπευτικά ούτε και πολύ καλά. Ένας τραγουδιστής βγαίνει στην τηλεόραση για δυό βασικούς λόγους: ή γιατί έχει να πει καινούργια τραγούδια (έστω και σε πλαίη μπακ) ή για να πει τα παλιά με την σημερινή του φωνή. Τίποτα απ' τα δύο δεν έγινε.

Εδώ ας κλείσουμε το κεφάλαιο της εκπομπής με την υπόμνηση ότι ο ελληνικός τύπος στάθηκε εντελώς αμήχανος (για τους ίδιους παραπάνω λόγους) απέναντι σ' αυτή την παρουσίαση με εξαίρεση τον Τ. Θεοδωρόπουλο που έγραψε ένα εύστοχο κείμενο στην «Μεσημβρινή».

Τι θα γίνει όμως τώρα; παίχτηκε αυτή η εκπομπή και πάει; ξοφλήσαμε με τον Καζαντζίδη και τα λαϊκά τραγούδια; Έτσι δείχνουν τα πράγματα. Πάντως η ΕΡΤ και η ΥΕΝΕΔ τον ξέχασαν.

Τι θα γίνει με το συμβόλαιο με το Μάτσα; Τι θα γίνει με τις εμφανίσεις που λογάριάζε να κάνει (έστω με τον Χάρρυ Κλύνν) το καλοκαίρι; Φαίνεται ότι κι εδώ δεν πρόκειται να έχουμε συνέχεια. Για την ώρα, πάντως, ο Στέλιος Καζαντζίδης τα παράτησε και τους παράτησε όλους και πήγε στον Άγιο Κωνσταντίνο να βρει, την ησυχία του. Και θα την βρει και θα αντιδράσει σωστά. Γιατί μπορεί να μην έχει καμμιά θεωρητική κατάρτιση, αλλά φαίνεται ότι έχει ένα τέτοιο γερό ένστικτο ο άνθρωπος που δεν μπορεί κανείς τελικά να του κάνει τίποτα.

Στο μεταξύ έδωσε μια συνέντευξη στο «ΡΙζοσπάστη» (μετά την εκπομπή), όπου βάζει τα πράγματα στη θέση τους, αναφέροντας μόνο τρία ονόματα: της Αλεξίου, του Μητροπάνου και της Πίτσας Παπαδοπούλου, τους οποίους χαρακτηρίζει σαν τους καλύτερους Έλληνες τραγουδιστές, κάνοντας και πάλι διάνα! Για την Παπαδοπούλου μάλιστα λέει τα καλύτερα λόγια και εκφράζει και την επιθυμία να τραγουδήσει μαζί της.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό εδώ να θυμηθούμε ορισμένα πράγματα: η Πίτσα Παπαδοπούλου είναι το «πολύ λαϊκό» τραγούδι. Αυτό που δεν γουστάρουν καθόλου όσοι τριγουρίζουν τον Καζαντζίδη τώρα. Και περιέχει και την εξής αποκαλυπτική σύμπτωση όλη αυτή η ιστορία. Πέρισυ στη «Διαγώνιο» ο Κλύνν

σατίριζε αυτού του είδους τα τραγούδια και μάλιστα έβαζε στο μαγνητόφωνο τραγούδια της Πίτσας Παπαδοπούλου όπως την αποκαλούσε για να την χλευάσει. Τώρα τι θα πει άμα την πάρει μαζί του ο Καζαντζίδης; Θα εμφανίζεται μ' αυτήν που κοροΐδευε;

Δεν έχω πρόχειρα άλλα περιστατικά ή παραδείγματα που να δείχνουν πόσο άτυχη στάθηκε αυτή η επαφή του Καζαντζίδη με διάφορους που κουλτουριάζονται, αλλά ξέρω μόνο ότι έχει επέλθει από ετών μια σοβαρή ρήξη Καζαντζίδη - Κοινωνίας, που αντανακλά το μεγάλο — ίσως το μεγαλύτερο σήμερα — πρόβλημα της αντικοινωνικότητας της κοινωνίας, της εχθρικότητάς της απέναντι στα ίδια της τα μέλη, που τα πιό πολλά, λόγω ενστίκτου αυτοσυντήρησης παλεύουν με τα δόντια να συμβιβαστούν (με την καλή και την κακή έννοια) για να μπορέσουν να την βγάλουν. Στο πρόσωπο λοιπόν μιας καλλιτεχνικής φυσιγνωμίας με τέτοιο ταπεραμέντο η ρήξη αυτή παίρνει μεγάλες διαστάσεις.

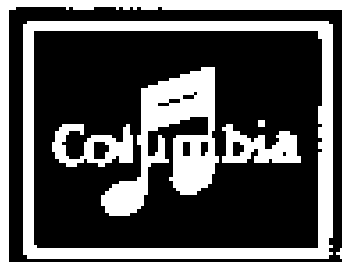
Όσοι αγαπούν, λοιπόν, πραγματικά τον Καζαντζίδη, όσοι είχαν στην εφηβεία τους ή έστω και τώρα μια ουσιαστική επαφή με τα τραγούδια του, ας το δουν κι έτσι το πράγμα. Τι είναι οι εταιρείες δίσκων; τα κέντρα; τα διάφορα σώου μπίζνες και οι κάθε είδους μπίζνες; Είναι τα μηχανήματα της αλλοτρίωσης και της αντικοινωνικότητας.

Πώς θα ξεπεραστεί λοιπόν αυτό το ζήτημα για να ξανατραγουδήσει ο Καζαντζίδης, να βγάλει δίσκο, να πάει να πιει ένα κρασί χωρίς υστεροβουλίες με τους φίλους του;... Όχι πως δε γίνεται τίποτα, ούτε πως «πρέπει πρώτα ν' αλλάξει η κοινωνία», αλλά είναι δύσκολα τα πράγματα, και οφείλουμε να δούμε τον Καζαντζίδη σαν ένα άνθρωπο που θέλει τουλάχιστον μια ελευθερία μέσα σ' ένα δικό του ζωτικό χώρο για να μπορέσει να κάνει κάτι και πάντως σαν έναν τύπο που δεν γουστάρει «να τα βολέψει», σαν έναν καλλιτέχνη ασυμβίβαστο, ο οποίος ό,τι έκανε ως τώρα ήταν μια συνεχής άρνηση, μια γκρίνια για την κοινωνία, που όσο περνάν τα χρόνια παίρνουν οξύτερη μορφή καθώς η ίδια η κοινωνία γίνεται όσο πάει και χειρότερη, σε βαθμό που να μη δίνει την δυνατότητα σ' έναν καλλιτέχνη σαν τον Καζαντζίδη να τραγουδήσει ούτε σε κέντρα ούτε σε δίσκους ούτε καν σε μια παρέα με φίλους ●

Το ανωτέρω κομμάτι γράφτηκε το Γενάρη. Μεσολάβησαν διάφορα γεγονότα και προπαντός μια συνέντευξη του ίδιου του Καζαντζίδη στα «ΝΕΑ», στον Λευτέρη Παπαδόπουλο, που επιβεβαιώνει σ' ένα μεγάλο ποσοστό τις «προβλέψεις» που διατυπώνονται παραπάνω. Την οργισμένη συνέντευξη του Καζαντζίδη ακολούθησαν πολυσέλιδες συνεντεύξεις του Θεοδωράκη, δεκάδες επιστολές, σ' όλες τις εφημερίδες, (υπέρ του Θεοδωράκη κι αυτές) και ήδη ο θόρυβος καταλαγιάζει. Τα πράγματα ξαναμπήκαν στη θέση τους. Ο Θεοδωράκης, που ξεκουνήθηκε λίγο «ξαναπήρε» την θέση του αφεντικού της μουσικής μας (το άλλο αφεντικό — έχουμε δύο — ο Χατζιδάκις, ήδη φεύγει ενδόξως από το Γ' πρόγραμμα), ο Καζαντζίδης ξαναπήγε στην άκρη πιο πικραμένος και πιο απογοητευμένος από πριν και ο νοών εννόησε.

**ΛΑΚΗΣ ΧΑΛΚΙΑΣ
ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΜΑΣ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ**

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΤΩΝ ΧΑΛΚΙΑΔΩΝ

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΟΥ
ΤΗΛ: 3461266 - 3471689

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Λ. ΞΑΝΘΑΚΗΣ